

KERRY ANNE KING

SÚGD
EZT
NEKEM

*Amazon Charts és Washington Post
sikerlistás regény,
lélegzetelállító családi titokkal.*

*fine
selection*

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

„*A Whisper Me This – Súgd ezt nekem* érzelmekben és jellemekben gazdag, megdöbbentő mese sötét titkokról, összetört emlékekről és az emberi szellem elpusztíthatatlanságáról. A regény gyors hullámvasút-utazásra ragadja magát az olvasót, gyászon, rejtélyeken és titkos naplóbejegyzéseken át. A történet középpontjában egy sok felnőttél értelmesebb, felejtetetlen tizenkét éves lány áll, és az édesanyja, Maisy, aki felfedezi a saját bátorságát és a hangjában rejlő erőt. Könyvklubok számára kötelező olvasmány.”

– *Barbara Claypole White, A tökéletes fiú
című nagysikerű regény szerzője*

*Davidnek, aki társam mindenben,
és egyben a legjobb és legbizalmasabb barátom.*

*Súgd ezt nekem, szerelmem, drágám
A holdfényes ég, a csillagok dalát!
Súgd meg, hogy szeretsz, hazudj nekem
dermesztő nyarat és forró telet!
Súgd a haragot, súgd a záport,
Súgd a gyötrelmet és a virágot!
Ha meghalok, drágám, súgd ezt nekem
Igaz volt a csók, súgd az emlékeket
Súgd nekem, súgd nekem, súgd ezt nekem
Egy csókkal pecsételd meg az emlékeket!*

**COLVILLE,
WASHINGTON ÁLLAM**

1982

ELSŐ FEJEZET

A SZÜLEIM HÁLÓSZOBÁJA mindig is tiltott övezet volt.

Nem mintha valaha is elhangzott volna, hogy „ne lépj be engedély nélkül!”. Az ajtón nincs *Belépni tilos* tábla. Anyám listába szedte és egy mágnessel a hűtőre tűzte a szabályokat, de az nincs közöttük, hogy *Ne gyere be a hálósobámba!*

A hálósobára vonatkozó szabály íratlan és kimondatlan, de pont annyira biztos, mint hogy kék az ég és zöld a fű. Olyan dolog ez, amire felesleges szavakat vesztegetni.

Marley éppolyan jól ismeri ezt a szabályt, mint én, csakhogy ő nem törődik a szabályokkal.

– A Tiltott Birodalom – szokta mondani, miközben megszorítja a kezemet. – Bátorság!

Ma felfedezősdit játszunk: készek vagyunk szembeszállni ember-
evőkkel, oroszlánokkal, sőt a saját anyánkkal is, hogy megszerezzük az elrejtett kincset. Marley szerint bátor felfedezőnk vagyunk, de én félek. A térdem nevetségesen rogyadozik, és a fülemben dobol a vér. Amikor a hosszú, alacsony komód fölé akasztott tükörben

megpillantom magamat, inkább riadt kiskölyökre hasonlítok, mint álruhába öltözött, bátor és harcias hercegnőre.

– Inkább egy másik országot hódítsunk meg! – suttogom, de Marley merészebb nálam.

– Kíváncsi vagyok, mi van odabent! – int a két nagy, fehér ajtó felé, amelyek szinte teljesen elfoglalják a hálószoba falát.

– Oda nem mehetünk be! – hebegem.

– Dehogynem mehetünk! Csak ki kell mondani a varázsszót, hogy megtörjük a lezáró varázslatot. De olyasmire ne is gondolj, hogy abrakadabra, vagy csiribí-csiribá!

– Ez nem jó ötlet, Marley!

Hátranézek a vállam fölött. A hálószoba ajtaja be van csukva, de aligha tudja felfogni a szüleink ránk zúduló haragját. Visszatartom a lélegzetemet. Hallgatózom, jön-e valaki. Hallom az elektromos fűtőtest zümmögését az előtérből, meg a szél zúgását odakintről. A televízió hangja messziről, halkán szűrődik be.

A félelmet nem ismerő Marley ráteszi a kezét a szekrényajtóra. Nem történik semmi. Nincs elektromos kisülés, nincs villámlás, de még a föld sem reng.

– Ezek mögött az ajtók mögött rejtőzik a Titkok Barlangja – szólal meg. – Kincsek várnak ránk, amiket sárkányok őriznek régtől fogva. Csak ki kell mondanunk a varázsszót, és miénk a kincs!

Feltámad bennem a kíváncsiság.

Egész életemben néhány pillantást vethettem csupán erre a szobára, általában a résnyire nyitott ajtón keresztül. Arra az érinthetetlen, megszentelt helyre emlékeztet, ahol a pap áll a templomban. Ahová gyerekek nem tehetik be a lábukat.

Sötét színű fabútorok. Hatalmas ágy, tökéletesen sima ágytakaróval letakarva. A függönyök mindig be vannak húzva, hogy ne

hatolhasson be a fény. Az egyetlen nem ideillő dolog én magam vagyok: kicsi alakom képe a tükörben látszik.

Abban a szekrényben akármi rejtőzhet.

– Hát akkor nyisd ki! – mondom, és minden elővigyázatosságom elillan a sürgető kívánságtól. Bármilyen legyen is az ajtó mögött, fontos és szükséges ahhoz, hogy életben maradjak. Ebben bizonyos vagyok.

– Neked kell megtenned – lép hátra Marley.

Ez a bosszantó benne: remek ötletei vannak, de ha már rábeszéltem valamire, és belekevert a bajba, mindig nekem kell cselekednem. Így aztán én kerülök pácba, ő meg – huss! – elillan. Őt nem lehet megbüntetni.

– Nem tudom a varázsszót.

– Dehogyan! – mondja Marley.

És akkor hirtelen eszembe jut. Kilépek az ajtó mögül. A lábam minden lépésnél belesüpped a szőnyegbe, krémszínű meg szürke szőszcsomók csiklandozzák a lábujjaim közét. Két kezemet az égnek emelem, mint Mózes a képes Bibliámban, amikor kettéválasztja a Vörös-tengert, és kijelentem:

– Kaland! A kaland a varázsszó!

Megint úgy tűnik, mintha semmi nem történne, de a varázslat működik. Amikor az ajtóra teszem a kezemet, alig hallható neszsel kinyílik, és feltáru előttem a titkos szoba, ami inkább egy raktárra hasonlít, mint a kincsek birodalmára.

Több sorban, szép rendben lógnak a ruhák a vállfákon szín szerint csoportosítva. Az egyik oldalon az ingek és a zakók, a másikon a ruhák és a blúzok, a padlón pedig a cipők. Csinosan feltornyozott, ragasztószalaggal lezárt dobozok is vannak. Az akasztós rész fölötti polcon még több holmi sorakozik – de azokat számomra túl

magasra tették: nem is látom tisztán, nemhogy elérném őket, de azért egy tollasütőre ráismerek. És ott van egy kazalnyi ajándék is, csillogó karácsonyi papírba csomagolva.

Fűszeres illat csapja meg az orromat.

Marley a gardrób női ruhák felőli oldalán térdel a hátsó sarokban egy bőrrönd előtt.

Csupán egy ócska, barna bőrrönd, mégis megremegek. Hirtelen elmegy a kedvem a játéktól. Legszívesebben visszaszaladnék a szobám biztonságos menedékébe, és bebújnék a takaró alá, de bátor felfedező vagyok, úgyhogy magunkra húzom az ajtót, és lábujjhegyen odaosonok Marley mellé.

– Nyisd ki! – utasít.

A remegés a kezemeit is eléri: összekulcsolom őket a hátam mögött, és megrázom a fejemet:

– Ez egy gonosz bőrrönd. Hagyjuk a csudába!

Marley lesújtó pillantást vet rám.

– Ne parázz!

Így hát nagy levegőt veszek, és mellé térdelek. Reszket a kezem, de azért sikerül benyomni a gombot a bőrrönd mindkét reteszén.

Kitt! Katt!

Felemelem a bőrrönd tetejét.

Semmi sem ugrik ki belőle, hogy belém marjon. Felül kék selyempapír van, ami összegyűrődik annak ellenére, hogy óvatosan teszem félre.

Alatta gondosan összehajtogatott, fehér ruha fekszik. Síkos, fényes anyagból készült, és csupa csipke.

– Selyem – jelenti ki Marley. Mindenféle szót ismer már, pedig mindössze hét perccel idősebb nálam. – Vagy esetleg szatén.

Ezeket a szavakat anyutól tanultuk meseolvasás közben.

Az iskolában tanítanak minket olvasni, de csak könnyű szavakat meg unalmas macska-egér történeteket olvasunk. Már minden betűt ismerünk, és azt is, hogyan alkotnak szavakat, de ezt nem hangoztatjuk. Ha anyu rájön, előfordulhat, hogy nem olvas többé lefekvéskor, és azt mondja, olvassunk magunknak.

A lefekvés a kedvenc anyu-időm. Akkor még arra is ráér, hogy megöleljen. Nincs nála a lista arról, milyen házimunkát kell elvégeznem, és nem kérdezi ki a megtanulandó országok neveit, nem kell elszámolnom százig, sem bibliaverseket felmondanom.

Befészkeljük magunkat az ágyba, mindketten fogjuk a könyvet, ő pedig olvassa a meséket az éjjeli lámpám fényénél. Marley-nak nem szokott olvasni, mégis ő emlékszik minden egyes szóra. Még a legnehezebbekre is.

Tegnap este anyu a „Hamupipóké” olvasta egy jókora, vastag könyvből, aminek a gerincén az áll, hogy *Grimm*. Nem abból a csillogó képeskönyvből, amelyikben a mostohanővéreknek hegyes orruk van, és Hamupipóke olyan könnyedséggel áll a lábán, mintha az égbe készülne emelkedni.

Abból a könyvből csak pár szót tudok elcsípni. Marley azt mondja, hogy a *komor* az *sötétet* jelent – annyi biztos, hogy sok sötét szó van azokon a lapokon. Benne van a *selyem* meg a *szatén*, de ugyanúgy a *förtelmes* is. Meg az *árva*.

– Mi lenne, ha mi árván maradnánk? – kérdezte tőlem aznap este, amikor anyu a „Jancsi és Juliskát” olvasta.

– Ők nem maradtak árván – feleltem neki. – Az apjuk még élt.

– Lehet, hogy jobb lett volna nekik, ha árván maradnak – mondja Marley –, mert meg akarta őket ölni.

Reszketni kezdek a szavaitól, és kiráz a hideg. Úgy, ahogy most is. Nem a mézeskalácsházban lakó banyától rémülök meg, hanem attól

a gondolattól, hogy a szüleimnek nem kellek. Amikor sikoltozva felriadok, anyu bejön, átölel, és halkán suttogva megnyugtat. Mindig ugyanazt szoktam álmodni, ő pedig mindig megkérdezi, hogy „Mit álmodtál, kicsim? Mondd el nekem!”.

Én meg mindig azt válaszolom, hogy „nem emlékszem”.

Mindig hazudok neki.

De most nem álmodom. Marley-val vagyok, elrejtőzünk a gardrób biztonságos sötétjében. A ruha egyáltalán nem hasonlít a hamupipőkés könyvben látott képeken lévőkhöz, de azt gondolom, a *selyem* szó nagyon is ráillik.

– Vedd fel! – mondja Marley. – Lehetsz te Hamupipőke.

– Nem akarok Hamupipőke lenni.

– És Leia hercegnő? Az még jobb.

Nem láttuk a *Csillagok háborúját*. Anyu szerint kicsik vagyunk hozzá, de a többi gyerektől már hallottunk róla. Az osztálytársunknak, Lacey-nek az egész sztori megvan képeskönyvben, abban láttuk Leia hercegnőt fehér ruhában, ahogy fegyverrel a kezében járkal az űrhajóban. Leia sokkal izgalmasabb, mint Hamupipőke, aki a bálban táncol. De akkor is!

– Baj lesz belőle!

Azonban már a ruhát simogatom.

– Nem fogják megtudni.

A ruha alatt két kis rózsaszín takaró van, meg egy kék plüssmacsó. A maci ikertestvére annak, amelyik az én ágyamon ül, és éjszákánként velem tart az álmok birodalmába. Az egyik takaróba csomagolva egy fényképet találunk. Bámuljuk Marley-val, és próbálunk rájönni, ki látható rajta. Egy fiatal lány két rózsaszín takaróba bugyolált kisbabát tart a kezében. Az arca olyan, mint anyukámé, de farmert és pólót visel, és a haja majdnem a derekáig ér leengedve.

Vastagon kente magára a kék szemfestéket, és nem sajnálta a szempillaspirált sem.

Úgy néz ki, mint anyu, csak ő mindig ruhát vagy szövtnadrágot és blúzt visel. És rövid a haja. Soha semmit nem ken az arcára bőrápoló krémen meg ajakbalzsamon kívül.

A képet nézve görcsbe rándul a gyomrom, úgyhogy gyorsan visszacsomagolom a takaróba. Áthúszom a ruhát a fejemen. Halk suhogással terül szét körülöttem a padlón: sokkal inkább hasonlít Hamupipőke uszályára, mint Leia hercegnő ruhájára. Marley kiválaszt egy pár magas sarkú cipőt, amiben bizonytalanul egyensúlyozok, miközben a földre érő tükörben nézegetem, hogyan változtam át. Ekkor kinyílik a gardrób ajtaja, és ott áll a Gonosz Mostoha: csípőre tett kézzel, szorosan összepréselt ajkakkal mered rám. Látom az arcán, hogy nagy bajban vagyok, hiszen ő nem is a Gonosz Mostoha, és én sem vagyok Hamupipőke, de még a bátor Leia hercegnő sem, aki megmenti az egész birodalmat. Az én igazi, hús-vér anyukám kapott rajta, hogy olyan holmik között kutakodom, amik nem az enyéim.

– Mit csinálsz?

Tudom, hogy fölösleges válaszolnom erre a beugratós kérdésre. Úgyis látja, mit csinállok.

– Kivel beszéltél?

– Senkivel.

A pillantása szinte perzsel. Próbálom állni a tekintetét, de billegek a magas sarkú cipőben. A lábam előrecsúszik benne, aztán meg oldalra bicsaklik. Eldőlök, és megmarkolok egy csomó ruhát, hogy megtartsam az egyensúlyomat, de azok lecsúsznak a vállfákról, és maguk alá temetnek a gardrób aljában.

Anyu odalép a bőröndhöz, és rácsukja a tetejét.

– Kelj fel! Vedd le azt a ruhát!

Igyekszem engedelmeskedni, de megbénít a rám tekeredő ruha meg a félelem, és végül ő segít lehúzni.

– Nem léphetsz be a szobámba engedély nélkül. És nem szabad itt, a gardróbban játszani. Megértetted? Nézz rám, ha hozzád beszélek!

Az arcára emelem a tekintetemet: ugyanaz az arc néz vissza rám, mint a fényképről, csak nem olyan lágyan. Nem tudok a szemébe nézni, ezért megkeresem a jobb orcáján lévő keskeny, fehér sebhelyet, és arra koncentrálok. A képen a lány arcán nem volt ott ez a sebhely, és ettől megnyugszom. Nem lehetett az anyám az a lány, aki két, rózsaszín takaróba bugyolált csecsemőt tart a kezében.

– Halljam csak még egyszer! – kéri anyu. – Kivel beszéltél?

– Marley-val.

Békabrekegésnek hangzik a neve a számból. Lehajtom a fejemet, hogy anyu ne lássa az arcomat, de megfogja az államot, és felhúzza, hogy megint a szemébe nézzek. Az ujja kemény, a körme hegyes, akár a mesebeli banyáé. Fáj, ahogy hozzám ér.

– Marley nem létezik – jelenti ki anyu. – Megértetted? Mondtam már, hogy nagy vagy, nincs szükséged kitalált barátokra.

– Marley nem kitalált.

Megdöbbenek, de meg is rémülök a saját merészségemtől.

– Nézz körül! – utasít anyu. – Látsz te itt valamilyen Marley-t?

– Elbújt.

Anyu most a vállamat markolja meg: két kézzel, mind a két vállamat. Egy kicsit megráz.

– Nem bújt el. Csak a te – megint megráz – képzeleted – újabb rázás – szüleménye!

A vállam sajog, olyannyira, hogy könnyek szöknek a szemembe, de nem fogok sírni. Tudom, hogy jobb, ha nem szólok semmit; dacosan előrszegezem az állam.

– Ígérd meg, hogy felhagysz ezzel az ostoba játékkal! – kéri anyu.
– Ígérd meg, most azonnal!

– Nem.

Eddig soha nem mondtam ellent neki. A szó megáll köztünk a levegőben.

– Hagyd abba! Most azonnal hagyd abba! Legyen vége ennek a zagyvaságnak!

Anyu leemeli apu egyik derékszíját az akasztóról. Szabad kezével mintha satuba szorítaná a csuklómat, úgy vonszol ki a gardróból egészen az ágyig.

Nem ellenkezem. A döbbenettől mozdulni sem tudok. Hagyom, hogy a térdére fektessen. Amikor a szíj hátulról lecsap a lábszáramra, vonaglani kezdek, de akkor már túl késő. Le vagyok szorítva. A szíj újra meg újra lecsap, a hátsómon meg a combomon csattan.

A harmadik ütésnél szertefoszlik az elhatározásom, hogy nem sírok. Hallom magamat, ahogy hangosan, panaszosan jajgatok.

– Mi folyik itt?

Apu hangjára minden abbamarad: a szíj suhogása, anyu ujjainak fájdalmas szorítása, ami nem enged mozdulni, és a torkomból fel-törő, hangos zokogás is. Mindketten lefagyunk, megfordulunk, és felnézünk apura.

– Ezt add ide nekem! – kéri nagyon halkán, miközben kihúzza a derékszíjat anyu ujjai közül.

– Kutatott a szekrényben – jelenti ki anyu. – A holmim között. Azt játszotta.

– Nem kutattunk – nyöszörgöm. – Felfedezősdit játszottunk. Marley létezik! Nem érdekel, mit mondasz.

– Látod? – kérdezi anyu. – Még mindig nem tanulta meg. Add vissza azt az övet!

– Leah – szólal meg apu.

Hangjában rendreutasítás és figyelmeztetés csendül: ezen a hangon szokott velem beszélni, amikor sáros csizmában szaladok be a házba.

Anyu ujjai mélyebbre hatolnak a vállamban. Alagutat fognak fúrni a húsomba, összetalálkoznak, és akkor összeroppan a csontom a szorításában. Marley azt súgja a fülembbe, hogy anyu egy emberevő óriás, és nem is az igazi anyukám.

– Nevetséges! – mondja a nőstény óriás. – Véget kell vetni ennek a Marley-féle butaságnak.

– Majd én elintézem. Kérlek, Leah! Nagyon dühös vagy.

Apu olyan, mint az egyik kedvenc mesefilmemben a hős: a hercegnőért cserébe felkínálja az életét a sárkánynak.

Az óriás szorítása most már tényleg fáj. Összeszorítom az állkapcsomat, de csak kiszökik a számból a nyöszörgés.

– Leah!

Apu hangja most nagyon szelíd. Mintha a tekintetével akarná megbabonázni az emberevő óriást: az arca mindössze pár hüvelyknyire van az övétől. Anyu kezére teszi a kezét, mire ő elereszti a vállamat.

Az apu-varázs valamit megoldaszt a bensőjében. Fojtott hangot ad ki, majd visszaváltozik anyuvá, és sokkal jobban fáj az érintése, mint a derékszíz csapásai. Az arcát apu vállába fúrja.

– Menj a szobádba, Maisey! Mindjárt megyek én is – szólal meg apu.

A hangja tompa, mert az arcát anyukám hajához szorítja. Elindulok.

Fáj a fenekem, fáj a lábszáram, de még jobban fájnak az anyukám torkából előtörő hangok. Lefekszem az ágyamra, arcomat belefúrom a párnámba. Itt van Marley, de nagyon soványnak tűnik, és elmosódottak a körvonalai.

– Most el kell mennem – mondja.

A hangja is nagyon vékony.

– Tudom.

– Ne felejts el!

Tehetetlen tömegnek érzem a szívemet a mellkasomban, ahogy Marley elillan, és magamra hagy. Fázom. Hideg a szobám. Bebújok az ágyba a mackómmal, és elrejtőzöm a takaró alatt.

Vacsorázni sem megyek ki a szobámból.

– Nem vagyok éhes – mondom apunak, amikor bejön megnézni, de miután kimegy, elpusztítom a sütit meg a tejet, amit a fiókos szekrényen hagytam.

Anyu jóval később jön betakargatni. Már pizsamában fekszem a takaró alatt, a *Grimm* nyitva van a kezemben, a lámpa fénykört rajzol a lapjára.

– Ne haragudj! – Anyu úgy ül az ágyam szélén, mint egy nagy madár. – Nagyon megharagudtam.

A szeme vörös, dagadt, és náthás orrhangon beszél.

– Akkor megtarthatom Marley-t?

Felsóhajt.

– Marley nem létezik. Sajnálom, hogy olyan dühös lettem, de ideje végre felnőned! Elég volt Marley-ból! Olvashatunk?

Felnézek a könyvből.

– Én is el tudom olvasni.

Ez így is van. Már jó ideje így van – csak éppen még nem jöttem rá.

– Attól még olvashatok neked.

Szomorúnak tűnik, ahogy ott kuporog az ágyam szélén. Szeretném átölelni, de a lábszáram még most is ég a veréstől, és Marley elment. Ebben a pillanatban ugyanannyira szeretem az anyukámat, mint amennyire gyűlölöm.

– Aha – szegezem a könyv lapjára a tekintetemet, bár e pillanatban összefolynak előttem a betűk. – Köszí.

Anyu felemeli a kezét, mintha végig akarna simítani a hajamon, de aztán leejti magunk mellé a takaróra. Úgy teszek, mintha ott sem lenne, mintha egyedül lennék a könyvemmel. Amikor újra felsóhajt, és elindul kifelé, az ajkamba kell harapnom, nehogy utánakiáltsak. Amikor alig hallható kattanással becsukódik mögöttem az ajtó, rájövök, hogy nemcsak őt büntettem meg, amiért elvette tőlem Marley-t, hanem saját magamat is.

**KANSAS CITY,
MISSOURI ÁLLAM**

2017

MÁSODIK FEJEZET

AZ ÉN SZEMEMBEN AZ IDŐ nem egyenes vonalban halad előre. Véletlenszerű hurkokat és kanyarokat ír le, néha meg felfoghatatlanul hatalmasat ugrik. Eljátszom a gondolattal, hogy megvan a saját, személyes féreglyukam, ami egy másik időkontinuumba nyílik, amikor valamilyen érdekes dologgal foglalkozom. Mondjuk olvasok, vagy festékekkel pancsolok.

Például ma is: meg mernék rá esküdni, hogy nem telt el több, mint kétpercnyi normális, emberi idő, amióta leültem, hogy beletemetkezzem abba a hívogatóan vaskos, terjedelmes fantasy regénybe, amit tegnap vettem. Nem telhetett el több két percnél, de a falióra mutatója titokzatos módon ötösével, tízesével vette a perceket.

Mielőtt megfogtam a könyvet, feltettem a tűzhelyre egy serpenyőben egy hideg, petyhüdt, fehér csíkokkal átszótt baconszalonna-szeletet, ami elszenesedett és lángra kapott a közben eltelt, meghatározhatatlan hosszúságú idő alatt. De nincs értelme az idő szeszélyes természetén elmélkednem. Szembe kell néznem a rideg valósággal: a konyhám füstbe burkolózik. Szokás szerint nehezen tudok dönteni:

a kifröccsenő zsír okozta tüzet oltsam, vagy a fejem fölött harsogó tűzjelző idegtépő vijjogását próbáljam elnémítani?

A tűz az első. Mindig!

A forró olajcseppek tűszúrásai égetik a kezemet és a karomat, ahogy fedőt teszek a serpenyőre, és lekapcsolom a gázt. Anyám dührohamot kapna. Harminckilenc éves vagyok, de most is olyan tisztán hallok a hangját a fejemben, mintha itt lenne velem a konyhában. Látom magam előtt, ahogy keskeny csípőjére tett kézzel félrebillent a fejét – épp csak annyira, hogy a haja a vállát súrolja –, és rám szegezi csilódott tekintetét.

Tanulj meg összpontosítani, Maisey! Egyszerre csak egy dologgal foglalkozz! Ha főzöl, akkor csak a főzéssel. Ha tanulsz, akkor a tanulás. Ha takarítasz, akkor a takarítással. Ezt muszáj megtanulnod, ha vinni akarod valamire.

Megint a régi lemez, ami állandóan forog, amióta csak az eszemet tudom. És most sincs semmi értelme. Képtelen vagyok az ilyenfajta összpontosításra. Anyám sikerről alkotott fogalma ugyanúgy zavarba hoz, mint az egyenes vonalban előrehaladó idő képze.

Ezzel szemben a lányom gyakorlatiasnak született. Nem tétovázik, nem szétszórt, nem bizonytalankodik. Beviharzik a konyhába, tette kész és összeszedett.

– Már megint? – kiabálja túl a fülsiketítő vijjogást.

Odahúz egy széket, és felmászik rá. Ahogy a füstérezékelő felé nyújtózkodik, belém hasít a felismerés, milyen nagyot nőtt. Amikor utoljára játszódtott le ugyanez a jelenet, épp csak az ujj hegyével érte el a műanyagot, és lábujjhegyre kellett állnia. Mikor is volt ez? A pólója ráfeszül a testére, és félreérthetetlenül kirajzolódnak domborodni kezdő mellei.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mi az? – kérdezi a hirtelen beállt csendben, egyik kezében az elemet, a másikban a füstérzékelőt tartva.

Azon kapom magam, hogy rámeredek, és belém hasít a felismerés: a kislányom nemsokára kamasz lesz. Még pár hónap, és jön a leválás meg a veszekedések. Mi lesz velem, ha elmegy, hogy a saját életét élhesse? *Ne hagyj itt, Elle! Soha ne hagyj el!*

Nem válaszolok, úgyhogy lemászik, és elvégzi mindazt, amit nekem kellett volna megtennem.

Ablakot nyit.

Bekapcsolja a szagelszívót.

Elővesz egy rongyot meg a mosogatószer, és nekilát letakarítani a zsíros koszt a tűzhelyről.

– De most komolyan, anyu! Nem szabad főzés közben olvasnod. Hányszor mondtam már neked?

Pontosan úgy beszél, mint az anyám, ami megkésve ugyan, de eszembe juttatja, hogy én vagyok az ő anyja, és Elle még gyerek.

– Majd én megcsinálom.

Kiveszem a kezéből a törlőrongyot, és sikálni kezdem a tűzhelyet. Most már odafigyelek, szemem-szám tele a csípős füsttel, a karomon lüktetnek az égett foltok, és gombócot érzek a torkomban.

Elle krákogni kezd, és kinyitja a bejárati ajtót. Friss, június-illatú levegő árad be a konyhába. Felkavarja a füstöt.

– Egyébként miért sütsz bacon? – kérdezi a lányom. – Nem salátát fogunk vacsorázni? Azt hittem, ez az új rend.

– Az az új rend, hogy nekem szabad eltérnem a rutintól.

– Ne már! Az a régi rend. – Megvetően, szinte kioktatóan horkan fel, aztán váratlanul kitör belőle a vihogás. – Javíthatatlan vagy! De én így szeretlek.